

Tanítás az adakozásról

Bevezetés

Mivel az adakozás érinti a pénz kérdését, emiatt sokan idegenkednek a róla való tanítástól. Az adakozás legtöbbször csak egy templomi szokás és csak nagyon ritkán tudatos kegyességi gyakorlat. Jogosságáról természetesen lehet vitatkozni és sokan vitatják is, de Jézus nem vitatkozik az adakozásról, sőt maga is gyakorolta. Az biztos, hogy Szentírás sok helyen beszél az adakozásról, azaz minden korban fontos volt Istennek, hogy népét többek között az adakozásra is tanítsa. A sok bibliai tanítás közül most néhány hangsúlyos igének az üzenetéről olvashat a következő oldalakon, mint például: az adakozás lelkülete, az adakozás előnye, az adakozás mennyisége, az adakozás módszere.

Előjáróban annyi, hogy Isten szabadító Isten, aki a maga gazdagságát kívánja odaadni mindenkinek, aki hisz Őbenne. Az adakozás is ennek az Istentől nyert szabadításnak a gyümölcse, azaz az Isten gazdagságának egyik értéke, amely elsősorban az adakozóban teremt lelki értéket, és természetesen a környezetében is.

IGE

Márk 12,41-44

⁴¹Jézus pedig leült a templomi persellyel szemben, és nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, ⁴²egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz a legkisebb pénzt. ⁴³Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. ⁴⁴Mert mindannyian a fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije csak volt, az egész vagyonát.

Lelkület (hozzáállás, attitűd) az adakozásban

Ez az özvegyasszony szegény volt. Háromszor is kiemelésre kerül szegénysége a szövegben. Az özvegyasszonyok helyzete nagyon kilátástalan volt Jézus idejében, a szó szoros értelmében naponta kínlódtak a megélhetésért! Adott két fillért, ami az egész vagyona volt. Fontos, hogy a két fillér két pénzérme volt ebben az időben. Azaz megtehetette volna, hogy csak az egyiket dobja be a perselybe, a másikat pedig megtartja magának. De ő mindent odaadott.

Az adakozás lelkületének elsődleges motiváló ereje **1) a szeretet**. Az adakozás, az adás lelkületét legjobban a következő ige foglalja össze: „*mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta...*” (Ján 3,16). Figyeljük meg a sorrendet! Isten azért adott, mert szeretett.

Pál is ezt mondta: „És ha szétozom az egész vagyonomat, ... szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból.” (1 Kor 13,3). Ha nem szeretetből adakozunk, akkor semmi haszna nem lesz az adakozónak belőle. Isten előtt fontosabb a lelkület, a hozzáállás, a motiváló erő az adakozásban, mint az összeg, amit adunk. Röviden: a Lélek fontosabb, mint a pénz. Amikor adakozunk, Isten előbb a szívünket vizsgálja.

Krisztus emiatt fedte meg a farizeusokat is: „*Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok azt, ami a törvényben fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni.*” (Mt 23,23). Ha értékes adományt szeretnénk

Istennek adni, akkor azt szeretetből adjuk oda, és az értéket teremt bennünk is és másokban is. A szeretet tehát ad. Ez az özvegyasszony mindenét, amije volt, Istennek adta. Ezzel mintha azt mondta volna Istennek, hogy: Uram, mindenem, ami vagyok, és amim van, a tied.

Szeretetből adakozunk, de kinek is adjuk? Még akkor is, ha ezek az adományok egy gyülekezetnek, egy misszióknak vagy szükségben lévő emberekhez kerülnek, végül is a pénz **2) az Úrnak** adatik! „*Kölcson ad az Úrnak, aki segíti a szegényt!*” (Péld 19,17) Ha úgy hiszem, hogy pénzem csak a gyülekezetnek, egy misszióknak, vagy egy szükségben lévő embernek megy, akkor az csak jótékonyági adomány. De ha adakozásomat az Úrnak adom, akkor az már Isten-tisztelet, sőt, Isten-imádat! Amikor adakozunk, nekünk tudnunk kell azt, hogy magának az Úrnak adunk!

Az adakozást az Úrnak nemcsak hogy szeretetből kell végezni, hanem **3) örömmel** is, mert „*a jókedvű adakozót szereti az Isten.*” (2 Kor 9,7). Nem olyan léghört vár el az Úr tőlünk, amikor adakozunk, mint mikor az ember egy fogorvosi székben ül, tudván, hogy egy fájdalmas foghúzásnak néz elébe! Hogyan alakítjuk ki ezt a hozzáállást magunkban?

Tanuljunk az igéből! A Macedóniai gyülekezet példáját kövessük: „*Hirt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Makedónia gyülekezeteinek adott. Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömeik, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.*” (2 Kor 8,1-4) Hogyan tudott ez a gyülekezet ilyen nagy nyomorúságban örömmel, bőségesen jószívűen adakozni? A válasz az 5. versben van: „*először önmagukat adták az Úrnak.*” (2 Kor 8,5). Örömmel csakis az tud adakozni, aki odaadta önmagát az Úrnak. Álljunk meg és vizsgáljuk meg magunkat, milyen a mi lelkületünk, miért és milyen szívvel adakozunk?

Az adakozás előnyei

Kinek van a legnagyobb haszna az adakozásból? Elsőre azt gondolnánk, hogy annak, aki kapja. Isten értékrendjében viszont a helyes lelkülettel adott adomány jobban használ annak, aki adja, mint annak, aki kapja. Miért van ez így? Három okot is megnevez erre az íge:

Először is **az Úrral való közösségünk mélyül**. „*Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6,21). Minden egyes adakozásnál tudatosan látnunk kell azt, hogy mi az Úr Jézusnak adunk. Ha ez így van, akkor szívünk közelebb kerül hozzá.

Továbbá **javul(hat) a jellemünk**. Az ember szíve (őemberi) természetéből kifolyólag egy önző szív, Isten az adakozás által is megtanít minket önzetlenül adni, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus. Az adakozás a kegyesség része, ami nem azért létezik, hogy Isten/egyház pénzt gyűjtsön magának, hanem hogy gyermekeit ezáltal is Jézus Krisztus képmására formálja!

Végül, **áldásokban lehet részünk**. Minél inkább szeretettel adakozik valaki, annál inkább bővülködik. Nem azért kell adni, hogy Isten visszaadja, de Isten gondoskodik arról, hogy visszaadja. Ha adakozol, Isten annál inkább megáld. Kevesen hiszik ezt el, pedig az Ige világos: „*Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis inségbe jut. Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüldít, maga is felüldül.*” (Péld 11:24-25). Isten sohasem a profit, hanem a szeretetszolgálat logikája alapján gondolkodik, ezért tudunk kell, hogy nem azért juttat vissza az Úr, hogy még több legyen nekünk, hanem azért, hogy többet oszthassunk meg! „*A tolvaj többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.*” (Ef 4:28). Az adakozás tehát áldás, ha azt hittel, örömmel és szeretettel teszik, nem pedig

kényszerből!

Az adakozás mennyisége

Az adakozás mennyiségét nem a kiadott pénz, hanem **a megtartott pénz mennyisége** határozza meg. Ezt az elvet nehéz elfogadni, különösen egy gazdag embernek, Jézus mégis erre hívja fel a figyelmünket. A javak, gazdagság nem azért van, hogy azt halmozzuk és tartogassuk, hanem egy szegénységtől és nyomorúságtól teli világban másokon segítsünk. Figyeljük meg, mit mondott az Úr: az asszony többet dobott a perselybe, mint az összes többi együttvéve. Ez megdöbbenő. Hogy mondhatott ilyet, hiszen sokan, sokkal többet tettek a perselybe, mint ez az asszony. Hogy mondhatta Jézus ezt? Úgy, hogy Isten azt nézte, amit ez az asszony megtartott magának, és nem azt, amit odaadott. Ha az arányokat vizsgáljuk, akkor egyértelmű, ki adott többet.

A mennyiség az áldozathozatal mennyisége. Az adakozás ui. áldozathozatal. Amit ez az asszony adott, az egy nagy áldozathozatal volt, amit a többiek adtak, az nem volt akkora áldozat, mert az a fölöslegükből volt. Nem sebezte őket, nem fáj nekik sehol. Nem így az özvegyasszony, az ő adománya neki sokba került. Ő feladott valamit, azért, hogy adhasson Istennek, lehet egy étkezést, de valamibe került neki. Akár ma feladni saját vágyakat, szabad időt, szórakozást, nyaralást, hobbit, stb., az adakozás céljáért, az bizony áldozathozatal.

A világ egész terhe szinte az özvegyasszony vállain volt, és nem volt társa, akivel ezt megoszthatta volna. De ez az asszony tudott valamit. Isten látja őt, és Isten nem feledkezik el róla. Bízhatott Istenben, és ezért szükségét odaadta Istennek. Az ő szüksége anyagi volt, ezért minden anyagi javát, ami volt, odaadta.

Nagy különbség van tehát úgy adakozni, hogy valakinek az áldozatba kerüljön, vagy pedig csak fölöslegből adakozni. Önmagunkat, családjunkat feladni azért, hogy adhassunk. Fontos hangsúlyozni ezt a különbséget, mert Isten az áldozathozatalra néz! Azt nézi, mibe kerül nekünk adni!

A tized

Tudjuk azt, hogy az Ószövetség ideje alatt, Isten megkövetelte népétől a tizedet, azaz a tized kötelező volt! „*Térjete meg hozzám, és én is hozzátok térek! – mondja a Seregek URa. De ti ezt kérdezitek: Miből térjünk meg? ⁸– Becsaphatja-e Istent az ember? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? – A tizeddel és a felajánlásokkal! ⁹Átok sújt benneteket, az egész népet, mert be akartok csapni engem! ¹⁰Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem! – mondja a Seregek URa.*” (Malakiás 3,7-10). Ezen kívül még léteztek különböző adományok szabad akaratból, a szegények megsegítésére és még egyéb adományok is. Az Újszövetség nem tanít konkrétan a tizedről, de ismeri és elfogadja annak gyakorlatát. Arra tanít, hogy jövedelmünkhöz, javainkhoz arányosan kell történjen az adakozás. Ha a javak növekednek, az adakozásnak is növekednie kell. Ez pedig sokszor nehéz döntés. Egyszer egy hívő ember elmesélte, hogy kis fizetéséből könnyebben adta oda a tizedet. Aztán egyszer eladott egy nagyobb értékű földet és ennek az egyszeri jövedelemnek a tizede már komoly hitbéli harcot okozott neki.

Hogy mennyit adakozunk, azt senki nem kéri számon rajtunk, csakis a saját szívünk. Fontos, hogy bármennyit is adakozunk, tegyük szabadon és örömmel. Ha örömmel tölt el a bibliai mérték, a tized, akkor éljük azzal szabadon. Fontos, hogy a pénzhez és az Istenhez való viszonyunk rendezve legyen. Ez teremt bennünk békességet az adakozással kapcsolatban is.

Hogyan adakozzunk?

Hogy ezt is jobban megértsük, nézzünk meg egy eseményt Pál apostol életéből, mikor adományokat gyűjtött a jeruzsálemi gyülekezet számára. Ebben az igeversben négy alapelvet lehet megfigyelni az adakozással kapcsolatban.

„A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami tőle telik, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.” (1 Kor 16,2).

1. **Az adakozás rendszeres.** „...a hétnek első napján”. Adakozni gyakran és rendszeresen kell, mert gyakran és rendszeresen kell szeretetünket, kifejezzük az Úr iránt.

2. **Az adakozás személyes.** „mindegyikőtök”. Isten minden gyermekének kötelessége személyesen adakozni. Fiatalokra is érvényes ez, akik nyáron dolgoznak, stb. Ezt jobb minél hamarabb kialakítani az ember szívében, mert később annál nehezebb lesz.

3. **Az adakozás megfontolt, előre eltervezett.** „...tegye félre”. Tudatosan különítsük el az Úrnak szánt adományokat. Félre kell tenni az Úrnak szánt pénzt. „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében.*” (2 Kor 9,7) Imádkozó szívvel kell hozzáállni, hogy az Úr irányíthasson minket ebben is, s ne a vasárnap reggeli készülődésben eszméljünk, hogy túl kicsi/nagy összeg (címlet) áll rendelkezésünkre.

4. **Az adakozás prioritás kérdése is.** „a hét **ELSŐ** napján...” A hívő ember életében az adakozás a fontos dolgok listájának elején szerepel. „*Tiszteld az URat vagyonodból és egész jövedelmed legjavából.*” (Péld 3,9) Szimbolikus kifejezése az első helynek, hogy fizetésünk első részét az Úrnak adjuk és nem csak akkor adunk, ha marad valami. Ez segít minket abban is, hogy mindenben Krisztust helyezzük az első helyre.